

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97/25, Liberec

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019, č. j. 19911/19/5200-10422-706955

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 5. 2019, č. j. 19911/19/5200-10422-706955, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 9. 2018, č. j. 1294672/18/2601-51521-508175. Tímto rozhodnutím správce daně žalobci doměřil na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 daň ve výši 115 335 Kč, daňovou ztrátu ve výši – 224 926 Kč a uložil žalobci k úhradě penále ve výši 25 316 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 26. 1. 2018 byla ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob za roky 2015 a 2016 zahájena s žalobcem daňová kontrola, v jejímž průběhu mj. vznikly správci daně pochybnosti ohledně uplatněných výdajů dle § 10 zákona o daních z příjmů, které měly dle žalobce souviset s příjmy z prodeje ½ rodinného domu na adrese XXX, L., a měly být dle žalobce vynaloženy na práce provedené na předmětném domě společností XXX. Žalobci se přes provedené XXX, v hodnotě 864 230 Kč (tedy na žalobce jako vlastníka ½ domu připadající výdaje ve výši 432 115 Kč) byly touto společností skutečně provedeny. Společnost XXX, je v současné době v likvidaci a nečinná, její razítko používané na žalobcem předložených dokladech neodpovídá názvu společnosti uvedenému v obchodním rejstříku. Za tuto společnost na základě plné moci jednal s žalobcem, resp. druhým spoluvlastníkem domu. XXX pan XXX, jehož se nepodařilo kontaktovat a jenž nemá v ČR povolený pobyt již od roku 2012.

3. Dle předložených faktur měla společnost XXX, mj. provádět zateplovací práce, což nekoresponduje výpovědi svědka XXX, který společnost k provedení prací sjednal. Dle žalovaného prováděly rekonstrukci předmětné nemovitosti i další společnosti nebo fyzické osoby, přičemž výdaje na jejich práce správce daně nezpochybnil. Z nezpochybněných faktur přitom vyplývá, že bylo fakturováno i za zateplování domu či jiné práce, které současně ve stejných obdobích fakturovala i společnost XXX, s.r.o. Žalovaný nezpochybňuje samotné provedení stavebních prací na domě, žalobce však neprokázal, kdo rekonstrukci uskutečnil. Žalovaný k tomu i s ohledem na obsah odvolání obsáhle odkazoval na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu a zdůraznil princip volného hodnocení důkazů uplatňující se v daňovém řízení. Svědeckou výpověď Ing. L. V., která vyzněla ve prospěch provedení prací ze strany společnosti XXX, s.r.o., považoval žalovaný za nevěrohodnou a rozpornou s dalšími zjištěními správce daně. V procesní rovině neshledal žalovaný jakékoli pochybení, žalobce byl v rámci daňové kontroly seznámen se stanoviskem správce

daně
i s hodnocením důkazních prostředků.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, načež uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná a žalovaný se dostatečně nevypořádal

s odvolacími námitkami žalobce. Závěry správce daně a žalovaného ohledně neprokázaných výdajů dle § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů jsou v rozporu s výsledkem provedeného dokazování. Žalobce vynaložení výdajů v souvislosti se stavební rekonstrukcí rodinného domu prokázal a rekonstrukce proběhla v rozsahu dle předávacích protokolů. Pokud na straně správce daně přetrvávaly pochybnosti ohledně skutečností doložených žalobcem, byl povinen ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu seznámit žalobce s důkazními prostředky, které by tvrzení žalobce vyvracely. K unesení důkazního břemene správcem daně nepostačí, aby správce daně vycházel z pochybností, které nejsou podepřeny žádnými relevantními skutečnostmi.

Bylo podstatné, že sjednané stavební práce byly provedeny v dohodnutém rozsahu a kvalitě. Práce prokazatelně proběhly, neboť bez nich by nebylo možné danou nemovitost následně prodat za cenu, která je ve Zprávě o daňové kontrole ze strany správce daně uvedena. Nelze podrobit zdanění zdanitelný příjem bez toho, aby byly zároveň vzaty v potaz výdaje,

kteřé na dosažení tohoto zdanitelného příjmu musely být nezbytně vynaloženy. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011 – 68,

a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73. Dle žalobce je nepochybné, že předmětem správcem daně uznaných výdajů byly odlišné stavební práce, než které byly uskutečněny. Ve vztahu k pracím společností XXX, s.r.o. finanční orgány neuznaly výdaje v jakékoli výši, argumentace žalovaného v bodě 88. odvolacího rozhodnutí je proto zavádějící.

5. Je také nesporné, že se nejednalo o stavební práce XXX, z čehož i správce daně vycházel. Bylo na žalovaném, aby případně prokázal, že se jednalo o případ vlastní práce daňového subjektu. Protože bylo prokázáno, že se o takový případ nejednalo, není již podstatné, který konkrétní jiný subjekt tyto práce provedl. Stouto námitkou se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal. Svědeckou výpověď XXX žalovaný hodnotil jednostranným způsobem a odmítl akceptovat výslovně potvrzené skutečnosti prokazující tvrzení žalobce.

Je to správce daně, který musí prokázat své tvrzení, že svědek nevypovídal pravdivě či úplně. Správce daně nemá právo požadovat po svědkovi, aby svá tvrzení prokázal. Odmítnutí svědecké výpovědi z důvodu její neověřitelnosti se žalobci jeví jako účelové, stejně jako citace pouhé části svědecké výpovědi a zamlčení skutečností, které svědčí ve prospěch daňového subjektu. Nekontaktnost společnosti XXX, s.r.o. či absence pobytového oprávnění pana XXX není v rozporu s výpovědí svědka. Způsob vyhodnocení výpovědi svědka i dalších důkazů je v rozporu s principem zákazu předběžné selekce důkazů v daňovém řízení.

6. Svědek také uvedl na pravou míru, že skutečně provedené a fakturované práce byly vymezeny ve smlouvě a v předávacích protokolech, které byly pro akceptaci a úhradu faktur, na rozdíl od dílčích nesrovnalostí v popisu fakturovaných prací, směřovat. Zmatečný je také závěr o nevěrohodnosti svědka [XX] z důvodu jeho spoluvlastnického práva k předmětnému domu, což je skutečnost, která jej jako svědka nediskvalifikuje. Závěr, že existuje pochybnost ohledně věrohodnosti svědecké výpovědi, byl učiněn účelově až na základě obsahu výpovědi. Pokud byl [XX] předvolán jako svědek, musí být jeho výpověď posuzována jako důkazní prostředek v režimu § 96 daňového řádu, je proto třeba přihlídnout ke všemu, co prostřednictvím svědka vyšlo najevo, a to i ve prospěch žalobce. Žalobci není známo, že by finanční orgány z výpovědi svědka dovodily skutečnosti, které by s ním bylo třeba řešit v přestupkovém řízení. Pokud svědek výslovně potvrdil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně, byly finanční orgány povinny k těmto skutečnostem přihlídnout.
7. Žalobce dále namítl, že hodnocení většiny svědkem výslovně uvedených podstatných skutečností v napadeném odvolacím rozhodnutí zcela chybí, zatímco z jiných protokolů správce daně žalovaný obsáhle cituje. V době poskytování plnění ze strany společnosti [XX], s.r.o. neměl žalobce důvod pochybovat o jeho činnosti, neboť sjednané práce byly vždy řádně provedeny. Výdaje za uvedené stavební práce se odrazily ve zdanitelném příjmu, k němuž by jinak nemohlo dojít. S tím se finanční orgány dostatečně nevypořádaly. Na žalobce, který v této věci nevystupoval jako podnikatel, nelze aplikovat principy nezbytné míry obezřetnosti v podnikatelských vztazích. Obezřetnost žalobce byla spojena s provedením plateb vždy až po provedení, kontrole a protokolárním převzetí předmětných prací. Objednatelé v době spolupráce se společností [XX], s.r.o. standardním způsobem prověřili jeho status prostřednictvím veřejně dostupných rejstříků. Aktuální zjištění finančních orgánů ohledně zhotovitele a ohledně povolení k pobytu pana [XX] mu nemohou být dávana k tíži, neboť o těchto zjištěních nemohl v době realizace prací vědět.
8. Dle žalobce tedy bylo jeho důkazní břemeno uneseno prostřednictvím předložených listinných důkazních prostředků a svědecké výpovědi [XX]. Nebyl tedy důvod k vyloučení předmětných výdajů. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu platí, že při jednoznačném prokázání na základě zásady materiální pravdy je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo poskytnuto skutečně subjektem uvedeným jako dodavatel na účetních dokladech a zda právě tento subjekt přijal úplatu za poskytnuté plnění.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobci se nepodařilo unést důkazní břemeno, které na něj zpět přešlo, ohledně toho, že deklarované stavební práce provedla společnost [XX], s.r.o. Dle § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů jsou daňově uznatelnými výdaji pouze částky prokazatelně vynaložené, přičemž s ohledem na správní judikaturu bylo povinností žalobce prokázat, kdo byl dodavatelem předmětného plnění. Správce daně shrnul své pochybnosti ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 4. 2018, čímž došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobce.

Po vydání výzvy prohloubila pochybnosti správce daně i výpověď svědka [XX]. Žalobce pak neprokázal, kdo plnění dle předložených daňových dokladů fakticky provedl, resp. že plnění provedla společnost [XX], s.r.o. Dodání daňových dokladů není v tomto případě dostatečné.

10. K žalobcem zmiňované judikatuře se žalovaný částečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73, žalovaný uvádí, že dle něj jsou daňově uznatelnými pouze takové výdaje, jejichž vynaložení za účelem zajištění, dosažení či udržení zdanitelných příjmů daňový subjekt bez pochybností prokáže. Předmětem pochybností není, zda nemovitost prošla rekonstrukčními pracemi. Žalobce však neprokázal skutečnosti poskytující přehledný a důvěryhodný obraz včetně jednoznačného ztotožnění dodavatele, což je nezbytné pro naplnění podmínky § 10 zákona o daních z příjmů. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, sp. zn. 22 Ca 421/2002, žalovaný uvedl, že správce daně neodmítl výslech navrženého svědka, nýbrž jej provedl a po zhodnocení tohoto důkazního prostředku jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy dospěl k závěru o jeho rozporu s dalšími důkazními prostředky. Nesouhlas žalobce s hodnocením důkazního prostředku není dle správní judikatury vadou řízení. K otázce dobré víry žalobce žalovaný připomněl, že daň byla žalobci doměřena z důvodu neunesení důkazního břemene, nikoli pro jeho účast na daňovém podvodu. Dobrá víra není předmětem zkoumání u daně z příjmů fyzických osob, nýbrž u DPH.

IV. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

11. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 26. 1. 2018 byla s žalobcem zahájena daňová kontrola týkající se daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 2015 a 2016. Výzvou ze dne 12. 4. 2018 byl žalobce mj. vyzván k prokázání skutečnosti, že stavební práce v celkové částce 864 230 Kč prováděla společnost [XX], s.r.o., o čemž vznikly správci daně v rámci daňové kontroly pochybnosti. Společnost [XX], s.r.o. totiž nezaložila do sbírky listin povinné dokumenty již od roku 2009, existují nesrovnalosti v označení společnosti a jejího sídla na použitém razítku a fakturách, vyfakturované práce neodpovídají pracím sjednaným ve smlouvě uzavřené žalobcem a druhým spoluvlastníkem domu [XX] se společností [XX], s.r.o. Svědek [XX], který ve své výpovědi potvrzoval provedení prací pracovníky pod vedením XX, jako zástupce společnosti [XX], s.r.o., byl správcem daně vyslechnut dne 28. 5. 2018. S výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce seznámen dne 26. 6. 2018, následně se vyjádřil a dne 14. 9. 2018 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Na základě jejích závěrů byl dne 26. 9. 2018 vydán shora popsany dodatečný platební výměr, který byl na podkladě odvolání žalobce přezkoumán napadeným rozhodnutím žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Podstatou sporu je posouzení daňové účinnosti výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Podle § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů je v případě ostatních příjmů základem daně (dílním základem daně) příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení. Podle § 10 odst. 5 téhož zákona je v případě příjmů z převodu nemovité věci výdajem cena, za kterou poplatník věc prokazatelně nabyt, výdajem jsou též částky prokazatelně vynaložené na technické zhodnocení, opravu a údržbu věci.
14. Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů je možné odečíst pro zjištění základu daně pouze ve výši prokázané poplatníkem. Důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro uplatnění výdajů (nákladů) při stanovení základu daně z příjmů nese zásadně daňový subjekt v souladu s § 92 odst. 3, odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Ten musí nejen prokázat, že skutečně došlo k obchodnímu případu, v jehož rámci byl daný výdaj vynaložen, ale také že 1) se tak stalo za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů, 2) v tvrzeném rozsahu a 3) za úhradu odpovídající ceně uvedené v daňových dokladech (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 2 Afs 180/2006 – 64, publ. ve Sb. NSS č. 1984/2010, nebo rozsudky ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003 – 73, publ. ve Sb. NSS č. 264/2004, a ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 – 108, či rozsudky označené žalovaným, nebo ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012 – 46, všechny rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
15. Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, případně jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetních záznamů nebo jiné evidence či jiných předložených důkazních prostředků. Správce daně je v takovém případě podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, není povinen prokázat, že obchodní případ se neudál či proběhl za jiných okolností a jak konkrétně. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení

dalšími důkazy. Je na něm, aby setrval na svých původních tvrzeních a prokázal, přes vzniklé pochybnosti správce daně, že se obchodní případ udál tak, jak o něm účtoval a jak bylo uvedeno na zpochybněných dokladech, nebo aby svá tvrzení korigoval, nabídl tvrzení nová a tato beze zbytku prokázal. Na takovou situaci míří účastníky vzpomínané rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, a ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011 – 68, oba shodně vycházející ze závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 664/04 ze dne 18. 4. 2006.

16. K námitce žalobce, že důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu nepřešlo ze správce daně zpět na daňový subjekt, neboť správce daně vycházel z pochybností nepodepřených žádnými relevantními skutečnostmi, resp. důkazními prostředky, soud uvádí, že pochybnosti správce daně byly založeny zejména obsahem listin předložených žalobcem. Správce daně zjistil, že razítka údajně používaná společností [XX], s.r.o., jakož i faktury touto společností vystavené, obsahují dílčí chyby v názvu společnosti a označení jejího sídla. Za zásadní ve vztahu ke vzniku důvodných pochybností lze považovat zjištění správce daně, že označení plnění, které měla společnost [XX], s.r.o. žalobci dodávat, na předložených fakturách nekoresponduje plnění uvedenému ve smlouvě o dodávce stavebních prací či předávacích protokolech. Faktury byly rovněž neobvykle číslovány. Veškeré tyto skutečnosti vyplývaly přímo z listin předložených žalobcem, což správce daně popsal ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 4. 2018, případně již při ústním jednání dne 16. 3. 2018.
17. Z údajů obchodního rejstříku vyplývalo dlouhodobé neplnění povinností společností [XX], s.r.o. ve vztahu ke sbírce listin a dle sdělení žalobce nebyl žalobce nikdy v přímém kontaktu se společností [XX], s.r.o. (jejím jednatelem), když veškerá aktivita týkající se rekonstrukčních prací byla žalobcem či druhým spoluvlastníkem předmětného domu [XX] směřována výhradně vůči [XX], jenž měl být zástupcem společnosti [XX], s.r.o. na základě plné moci. Při zohlednění těchto správce daně popsaných skutečností byly dle soudu dány důvodné pochybnosti správce daně přinejmenším o tom, že na nemovitosti patrně prováděné rekonstrukční práce realizovala právě [XX], s.r.o. Správce daně své pochybnosti vyjádřil dostatečně zřetelně a nevycházel ze smyšlených či žalobci neozřejmených skutečností, nýbrž primárně z důkazů předložených samotným žalobcem, jejichž obsah byl do jisté míry rozporný a přinejmenším naznačoval, že i pokud byly deklarované práce skutečně provedeny, nemusely být provedeny společností [XX], s.r.o., ale jinými osobami, za něž s žalobcem jednal [XX] a jejichž napojení na společnost [XX], s.r.o. mohlo být pouze zdánlivé.
18. Správce daně vyjádřením důvodných pochybností podepřených konkrétními důkazy unesl své důkazní břemeno a dále bylo na žalobci, aby buď setrval na svých původních tvrzeních a prokázal, že se přes pochybnosti správce daně obchodní případ udál tak, jak původně tvrdil, nebo aby svá tvrzení změnil a nová tvrzení beze zbytku prokázal. Žalobce se přidržel původních tvrzení o provedení prací v deklarovaném rozsahu ze strany společnosti [XX], s.r.o., k čemuž navrhl výslech svědka [XX]. K výslechu [XX] jako svědka

nedošlo, neboť tato osoba byla pro správce daně nedohledatelná. Ze zprávy cizinecké policie bylo pouze zjištěno, že pan [XX] nemá v ČR povolený pobyt již od dubna 2012.

19. Další otázkou, které žalobce věnuje podstatnou část žaloby, je vyhodnocení svědecké výpovědi Ing. L. V. a správnost závěrů učiněných na jejím podkladě. Soud především konstatuje,

že se neztotožňuje s názorem žalobce, jenž má za to, že za účelem uznání žalobcem uplatněných výdajů není třeba prokázat, který konkrétní subjekt rekonstrukční práce provedl. Dle soudu žalobce tížilo důkazní břemeno i ohledně osoby jeho dodavatele, jemuž za práce platil, aby tak bez pochyby prokázal konkrétní okolnosti realizovaného obchodního případu, při němž mu vznikly tvrzené výdaje. Požadavek prokázání dodavatele plnění za účelem uznání výdajů ve výši tvrzené daňovým subjektem se objevuje i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2018, č. j. 2 Afs 97/2018-35).

20. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalovanému, že ani provedeným výsledkem svědka nebyla realizace prací ze strany společnosti [XX], s.r.o. prokázána, a žalobce tak své důkazní břemeno neunesl. Tento závěr platí i v případě, že bychom přiznali svědkovi [XX] plnou důvěryhodnost, neboť svědek sice popsal realizaci rekonstrukčních prací ze strany pana [XX] a dalších pracovníků, dosvědčil přebírání prací i postupné platby v hotovosti, to vše nicméně ve vztahu k osobě pana [XX]. Jediným pojítkem mezi pracovníky na stavbě a společností [XX], s.r.o., které svědek popsal, je plná moc udělená touto společností (neznámo, kterou konkrétní osobou) panu [XX], kterou svědek údajně viděl. Takovouto svědeckou výpovědí nicméně není bez pochybností prokázáno, že jakékoli práce na předmětné nemovitosti skutečně provedla společnost [XX], s.r.o.

21. Naopak, jak bylo naznačeno výše, správce daně měl z několika náznaků důvodné pochybnosti naznačující, že zastoupení [XX], s.r.o. panem [XX], který v době realizace prací neměl v ČR ani povolený pobyt, mohlo být pouze fingované, nikoli skutečné. Za těchto okolností pak výpověď ohledně předložení plné moci, kterou však svědek ani žalobce nemají, panem [XX], který je nedohledatelný, udělené společností [XX], s.r.o., která dle obchodního rejstříku nevykazovala činnost a byla zrušena s likvidací již před zahájením daňové kontroly, pochybnosti v uvedeném směru přinejmenším neodstraňuje. Jestliže si žalobce neověřoval, zda osoba, s níž (případně prostřednictvím druhého spoluvlastníka nemovitosti) jednal, byla skutečně oprávněna zastupovat společnost [XX], s.r.o., neobstaral si např. kopii zmíněné plné moci, veškeré částky za práce panu [XX], který není ani ve smlouvě o dodávce stavebních prací identifikován blíže nežli pouze jménem, platil v hotovosti a nebyl nikdy (opět ani prostřednictvím druhého spoluvlastníka) v přímém kontaktu se společností [XX], s.r.o. (jejím statutárním orgánem), resp. nemá o takovém jednání s touto společností jakékoli důkazy, nejedná se sice o protizákonné chování, žalobce však musí při dokazování v rámci daňového řízení nést riziko, které je s takovýmto jednáním spojené (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008-116). Uvedené platí bez ohledu na to, zda žalobce vystupoval v pozici podnikatele či nikoli. V daném případě vede výše zmíněný neopatrný přístup žalobce k neunesení důkazního břemene žalobcem, neboť nelze spolehlivě uzavřít, že dodavatelem, k jehož práci žalobce váže vzniklé výdaje, byla společnost [XX], s.r.o., přičemž žalobce ani netvrdil, že by jeho dodavatelem měl být jiný subjekt.

22. S ohledem na výše uvedené žalovaný správně nepřihlédl k žalobcem uplatněným výdajům na práci společnosti [XX], s.r.o., neboť ohledně tohoto obchodního případu panují pochybnosti, které se žalobci nepodařilo vyvrátit. Na základě obsahu spisu včetně výpovědi

Ing. V. lze považovat za pravděpodobné, že zmínění pracovníci na stavbě rekonstrukční práce prováděli, není však prokázáno, pro jaký subjekt tak činili. Je přitom pravdou, že na stavbě realizovala svou činnost celá řada dodavatelů a v důsledku neunesení důkazního břemene žalobce nelze přesně stanovit, zda nebyly (a případně v jakém rozsahu) práce pracovníků pod vedením pana [XX] zahrnuty do výdajů vynaložených na jiné dodavatele, které správce daně uznal a nevyločil. V daném případě správce daně k příjmu žalobce za prodej rodinného domu (spoluvlastnický podíl žalobce 1/2) uznal v plné výši výdaje vynaložené na nákup tohoto domu

a dále také nemalé výdaje na rekonstrukci domu (celkem 1 752 107 Kč). Nelze tedy hovořit o tom, že by správce daně zdaňoval pouze dosažený příjem, aniž by přihlédl k minimálním nutným výdajům, které žalobci musely vzniknout za účelem dosažení příjmu.

23. K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, včetně toho, že ve shodě s názorem soudu považoval za podstatné prokázání osoby dodavatele prací. Reakce žalovaného na odvolací námitky je konzistentní, je zřejmé, jaký je náhled žalovaného na podstatu řešeného problému, a skutečnost, že se žalobce se závěry žalovaného neztotožňuje, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Aktuální zjištění finančních orgánů ohledně nečinnosti společnosti [XX], s.r.o. či absence pobytového oprávnění [XX] v době realizace rekonstrukčních prací jsou skutečnosti způsobitelné ve spojení s dalšími zjištěními založit pochybnosti správce daně ohledně okolností týkajících se vynaložení deklarovaných výdajů. Tyto skutečnosti samy o sobě nediskvalifikují žalobce z možnosti prokázat vynaložení uplatněných výdajů konkrétním způsobem vůči konkrétnímu dodavatelskému subjektu. Pokud žalobce své důkazní břemeno neunesl, je to dáno shora popsáním neobežretým chováním v obchodním vztahu sjednaném s [XX].

24. Správce daně se nedopustil předběžné selekce důkazů, když výslech svědka Ing. L. V. neodmítl, ale naopak jej provedl a následně hodnotil. Po svědkovi nebylo požadováno, aby svá tvrzení prokázal, a to ani v daném případě relevantním dotazem, zda předmětnou plnou moc pouze viděl, či zda ji má k dispozici. Žalovaný správně zdůraznil, že dokazování v daňovém řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Pokud správce daně a žalovaný při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka přihlédnou k tomu, že svědek je druhým spoluvlastníkem prodaného domu, tedy i jemu plynou z prodeje příjmy a i jemu vznikly řešené výdaje, jedná se o legitimní postup. Tato skutečnost přitom neznamená, že by taková osoba nemohla být jako svědek vůbec vyslechnuta či že by její výpověď musela být automaticky hodnocena jako nepravdivá. V daném případě však žalovaný po provedení výslechu svědka dospěl ke správnému závěru o neprokázání provedení prací společností [XX], s.r.o. Pro řešení dané věci je pak zcela irelevantní, zda orgány finanční správy iniciovaly zahájení přestupkového řízení vůči svědkovi či nikoli.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Proto byla žaloba zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. února 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu